ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 28ης Νοεμβρίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Οικονομική και νομισματική πολιτική – Ευρωπαϊκό σύστημα εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών – Υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων των συνταξιοδοτικών ταμείων – Ειδικά συνταξιοδοτικά συστήματα για τα ελεύθερα επαγγέλματα – Υποχρεωτική υπαγωγή σε ασφάλιση και υποχρεωτική καταβολή εισφορών»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-758/22 και C-759/22,

με αντικείμενο αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, Γερμανία) με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Δεκεμβρίου 2022, στο πλαίσιο των δικών

Bayerische Ärzteversorgung,

Bayerische Architektenversorgung,

Bayerische Apothekerversorgung,

Bayerische Rechtsanwalts- und Steuerberaterversorgung,

Bayerische Ingenieurversorgung-Bau m. Psychotherapeutenversorgung (C-758/22),

Sächsische Ärzteversorgung (C-759/22)

κατά

Deutsche Bundesbank,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Jarukaitis, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, ασκούντα καθήκοντα προέδρου του πέμπτου τμήματος, E. Regan και Z. Csehi (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: M. Siekierzyńska, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Δεκεμβρίου 2023,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– το Bayerische Ärzteversorgung, το Bayerische Architektenversorgung, το Bayerische Apothekerversorgung, το Bayerische Rechtsanwalts- und Steuerberaterversorgung, το Bayerische Ingenieurversorgung-Bau m. Psychotherapeutenversorgung, εκπροσωπούμενα από τους S. Altenschmidt και P. Müller, Rechtsanwälte,

– το Sächsische Ärzteversorgung, εκπροσωπούμενο από τον C. Köhler, Rechtsanwalt,

– η Deutsche Bundesbank, εκπροσωπούμενη από τους L. Luyken, M. Mogendorf και W. Spoerr, Rechtsanwälte,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις F. Blanc, S. Delaude και L. Mantl,

– η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), εκπροσωπούμενη από τις S. J. Hlásková Murphy, K. Kaiser και B. van der Eem,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 29ης Φεβρουαρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Οι αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως αφορούν την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΕ) 2018/231 της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, της 26ης Ιανουαρίου 2018, σχετικά με τις υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων των συνταξιοδοτικών ταμείων (ΕΚΤ/2018/2) (ΕΕ 2018, L 45, σ. 3), σε συνδυασμό με τον κανονισμό (ΕΕ) 549/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2013, για το ευρωπαϊκό σύστημα εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2013, L 174, σ. 1).

2 Οι αιτήσεις αυτές υποβλήθηκαν στο πλαίσιο δύο ενδίκων διαφορών μεταξύ διαφόρων ταμείων προνοίας ήτοι, αφενός, του Bayerische Ärzteversorgung (ταμείου προνοίας ιατρών Βαυαρίας, Γερμανία), του Bayerische Architektenversorgung (ταμείου προνοίας αρχιτεκτόνων Βαυαρίας), του Bayerische Apothekerversorgung (ταμείου προνοίας φαρμακοποιών Βαυαρίας), του Bayerische Rechtsanwalts- und Steuerberaterversorgung (ταμείου προνοίας δικηγόρων και λογιστών Βαυαρίας) και του Bayerische Ingenieurversorgung-Bau m Psychotherapeutenversorgung (ταμείου προνοίας πολιτικών μηχανικών και ψυχοθεραπευτών Βαυαρίας), στην υπόθεση C-758/22, και, αφετέρου, του Sächsische Ärzteversorgung (ταμείου προνοίας ιατρών Σαξονίας, Γερμανία), στην υπόθεση C-759/22, και της Deutsche Bundesbank (Ομοσπονδιακής Τράπεζας της Γερμανίας), σχετικά με την υπαγωγή των εν λόγω ταμείων προνοίας στην υποχρέωση υποβολής στατιστικών στοιχείων η οποία ισχύει για τα συνταξιοδοτικά ταμεία.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 549/2013

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 3, 12 και 14 του κανονισμού 549/2013 έχουν ως εξής:

«(1) Η χάραξη πολιτικής στην Ένωση και η παρακολούθηση των οικονομιών των κρατών μελών και της οικονομικής και νομισματικής ένωσης (ΟΝΕ) απαιτούν συγκρίσιμες, επίκαιρες και αξιόπιστες πληροφορίες για τη δομή της οικονομίας και την εξέλιξη της οικονομικής κατάστασης κάθε κράτους μέλους ή περιφέρειας.

[…]

(3) Οι πολίτες της Ένωσης χρειάζονται οικονομικούς λογαριασμούς ως βασικό εργαλείο για την ανάλυση της οικονομικής κατάστασης ενός κράτους μέλους ή μιας περιφέρειας. Για λόγους συγκρισιμότητας, οι λογαριασμοί αυτοί θα πρέπει να καταρτίζονται βάσει ενός ενιαίου συνόλου αρχών που να μην επιδέχονται διαφορετικές ερμηνείες. Οι πληροφορίες που παρέχονται θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο ακριβείς, πλήρεις και έγκαιρες, προκειμένου να εξασφαλιστεί η μέγιστη διαφάνεια σε όλους τους τομείς.

[…]

(12) Το αναθεωρημένο ευρωπαϊκό σύστημα λογαριασμών που έχει συσταθεί με βάση τον παρόντα κανονισμό (ΕΣΛ 2010) περιλαμβάνει μια μεθοδολογία και ένα πρόγραμμα διαβίβασης στο οποίο καθορίζονται οι λογαριασμοί και οι πίνακες που πρέπει να υποβάλλονται από όλα τα κράτη μέλη σε καθορισμένες προθεσμίες. Η Επιτροπή θα πρέπει να διαθέτει αυτούς τους λογαριασμούς και τους πίνακες στους χρήστες, σε συγκεκριμένες ημερομηνίες και, εάν συντρέχει περίπτωση, σύμφωνα με προαναγγελθέν χρονοδιάγραμμα δημοσίευσης, ιδίως όσον αφορά την παρακολούθηση της οικονομικής σύγκλισης και την επίτευξη στενού συντονισμού των οικονομικών πολιτικών των κρατών μελών.

[…]

(14) Το ΕΣΛ 2010 προορίζεται να αντικαταστήσει σταδιακά όλα τα υπόλοιπα συστήματα και να χρησιμεύσει ως πλαίσιο αναφοράς για κοινά πρότυπα, ορισμούς, ονοματολογίες και λογιστικούς κανόνες για την κατάρτιση των λογαριασμών των κρατών μελών για τους σκοπούς της Ένωσης, ώστε να παρέχονται συγκρίσιμα αποτελέσματα μεταξύ των κρατών μελών.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Το ΕΣΛ 2010 προβλέπει:

α) μεθοδολογία (παράρτημα Α) σχετικά με κοινά πρότυπα, ορισμούς, ονοματολογίες και λογιστικούς κανόνες, που θα χρησιμοποιούνται για την κατάρτιση συγκρίσιμων λογαριασμών και πινάκων για τις ανάγκες της Ένωσης, καθώς και τη λήψη αποτελεσμάτων όπως απαιτείται στο άρθρο 3·

[…]».

5 Το παράρτημα Α του εν λόγω κανονισμού περιλαμβάνει το κεφάλαιο 1, με τίτλο «Γενικά χαρακτηριστικά και βασικές αρχές», του οποίου τα σημεία 1.34, 1.35, 1.37 και 1.57 έχουν ως εξής:

«1.34 Οι τομεακοί λογαριασμοί δημιουργούνται με την κατανομή των μονάδων σε τομείς, πράγμα που επιτρέπει να παρουσιάζονται οι συναλλαγές και τα εξισωτικά μεγέθη των λογαριασμών κατά τομέα. Η παρουσίαση κατά τομέα αποκαλύπτει πολλά βασικά μεγέθη για σκοπούς οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής. Οι κύριοι τομείς είναι τα νοικοκυριά, η γενική κυβέρνηση, οι εταιρείες (χρηματοοικονομικές και μη χρηματοοικονομικές), τα μη κερδοσκοπικά ιδρύματα που εξυπηρετούν νοικοκυριά (ΜΚΙΕΝ) και η αλλοδαπή.

Η διάκριση μεταξύ δραστηριοτήτων παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων και δραστηριοτήτων παραγωγής μη εμπορεύσιμων προϊόντων είναι σημαντική. Μια οντότητα ελεγχόμενη από τη γενική κυβέρνηση, η οποία εμφανίζεται ως εταιρεία παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων, ταξινομείται στον τομέα των εταιρειών, έξω από τον τομέα της γενικής κυβέρνησης. Συνεπώς, τα επίπεδα του ελλείμματος και του χρέους της εταιρείας δεν συνυπολογίζονται στο έλλειμμα και το χρέος της γενικής κυβέρνησης.

1.35 Είναι σημαντικό να καθοριστούν σαφή και ολοκληρωμένα κριτήρια για την κατανομή των οντοτήτων σε τομείς.

Ο δημόσιος τομέας αποτελείται στην οικονομία από όλες τις θεσμικές μονάδες μόνιμους κατοίκους που ελέγχονται από τη γενική κυβέρνηση. Ο ιδιωτικός τομέας αποτελείται από όλες τις υπόλοιπες μονάδες μόνιμους κατοίκους.

Στον πίνακα 1.1 παρατίθενται τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τη διάκριση μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, και, στον δημόσιο τομέα, για τη διάκριση μεταξύ του τομέα της γενικής κυβέρνησης και του τομέα των δημόσιων επιχειρήσεων, ενώ, στον ιδιωτικό τομέα, για τη διάκριση μεταξύ του τομέα των ΜΚΙΕΝ και του τομέα των ιδιωτικών επιχειρήσεων.

Πίνακας 1.1

Κριτήρια	Έλεγχος από τη γενική κυβέρνηση (δημόσιος τομέας)	Έλεγχος από τον ιδιωτικό τομέα (ιδιωτικός τομέας)
Μη εμπορεύσιμη παραγωγή	Γενική κυβέρνηση	ΜΚΙΕΝ
Εμπορεύσιμη παραγωγή	Δημόσιες επιχειρήσεις	Ιδιωτικές επιχειρήσεις

[…]

1.37 Ο διαχωρισμός μεταξύ δραστηριοτήτων παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων και δραστηριοτήτων παραγωγής μη εμπορεύσιμων προϊόντων και, συνεπώς, για τις οντότητες του δημόσιου τομέα, η κατάταξή τους στον τομέα της γενικής κυβέρνησης ή στον τομέα των δημοσίων επιχειρήσεων αποφασίζεται με βάση τον ακόλουθο κανόνα:

Μια δραστηριότητα θεωρείται δραστηριότητα παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων όταν τα αντίστοιχα αγαθά και υπηρεσίες αποτελούν αντικείμενο εμπορίας υπό τους ακόλουθους όρους:

1) οι πωλητές ενεργούν με σκοπό τη μεγιστοποίηση των κερδών τους σε μακροπρόθεσμη βάση, πωλώντας αγαθά και υπηρεσίες ελεύθερα στην αγορά σε οποιονδήποτε είναι διατεθειμένος να πληρώσει τη ζητούμενη τιμή·
2) οι αγοραστές ενεργούν με σκοπό τη μεγιστοποίηση του οφέλους τους, δεδομένων των περιορισμένων πόρων τους, αγοράζοντας προϊόντα τα οποία ικανοποιούν καλύτερα τις ανάγκες τους στην προσφερόμενη τιμή·
3) υπάρχουν αποτελεσματικές αγορές, όπου οι πολίτες και οι αγοραστές έχουν πρόσβαση στην αγορά και πληροφορίες σχετικά μ' αυτή. Μια αγορά μπορεί να λειτουργεί αποτελεσματικά ακόμη και αν δεν πληρούνται απόλυτα οι εν λόγω όροι.

[…]

1.57 Οι θεσμικές μονάδες είναι οικονομικές οντότητες που μπορούν να κατέχουν αγαθά και περιουσιακά στοιχεία, να αναλαμβάνουν υποχρεώσεις και να επιδίδονται σε οικονομικές δραστηριότητες και συναλλαγές με άλλες μονάδες. Για τους σκοπούς του συστήματος ΕΣΛ 2010, οι θεσμικές μονάδες ομαδοποιούνται σε πέντε αλληλοαποκλειόμενους εγχώριους θεσμικούς τομείς:

α) μη χρηματοοικονομικές εταιρείες·
β) χρηματοοικονομικές εταιρείες·
γ) γενική κυβέρνηση·
δ) νοικοκυριά·
ε) μη κερδοσκοπικά ιδρύματα που εξυπηρετούν νοικοκυριά.

Οι πέντε αυτοί τομείς απαρτίζουν τη συνολική εγχώρια οικονομία. Επίσης, ο κάθε τομέας υποδιαιρείται σε υποτομείς. Το σύστημα ΕΣΛ 2010 επιτρέπει την κατάρτιση ενός πλήρους συνόλου λογαριασμών ροών και ισολογισμών για κάθε τομέα και κάθε υποτομέα, καθώς και για τη συνολική οικονομία. Οι μονάδες μη μόνιμοι κάτοικοι μπορούν να αλληλεπιδρούν μ' αυτούς τους πέντε εγχώριους τομείς. Επιπλέον, παρουσιάζονται οι αλληλεπιδράσεις μεταξύ των πέντε εγχώριων τομέων και ενός έκτου θεσμικού τομέα: του τομέα της αλλοδαπής.»

6 Το παράρτημα Α του κανονισμού 549/2013 περιλαμβάνει, στο κεφάλαιό του 2, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μονάδες και ομαδοποιήσεις μονάδων», τα σημεία 2.32 έως 2.35, 2.38, 2.40, 2.43, 2.105 έως 2.110 και 2.117 τα οποία έχουν ως εξής:

«2.32 Ο κάθε τομέας και υποτομέας συγκεντρώνει τις θεσμικές μονάδες που έχουν παρόμοιο τύπο οικονομικής συμπεριφοράς.

Διάγραμμα 2.1 – Ταξινόμηση μονάδων σε τομείς

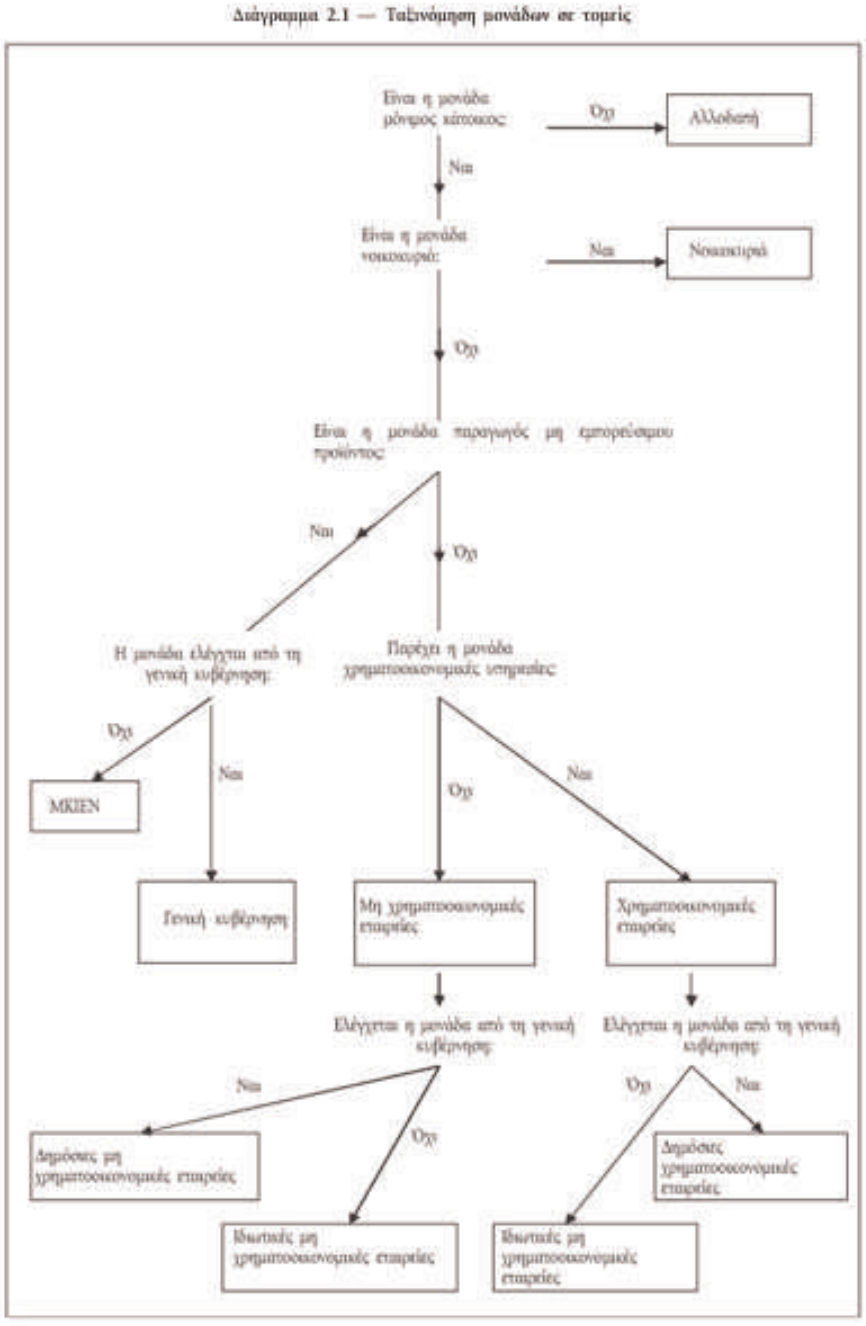

2.33 Οι θεσμικές μονάδες ομαδοποιούνται σε τομείς με βάση το είδος της παραγωγής τους και ανάλογα με την κύρια δραστηριότητα και λειτουργία τους, που θεωρείται ενδεικτική της οικονομικής συμπεριφοράς τους.

2.34 Το διάγραμμα 2.1 παρουσιάζει την ταξινόμηση των μονάδων στους κύριους τομείς. Για τον καθορισμό του τομέα μιας μονάδας μόνιμου κατοίκου που δεν είναι νοικοκυριό, σύμφωνα με το διάγραμμα, πρέπει να διευκρινίζεται αν ελέγχεται από τη γενική κυβέρνηση ή όχι και αν είναι παραγωγός εμπορεύσιμου ή μη εμπορεύσιμου προϊόντος.

2.35 Ως έλεγχος μίας χρηματοοικονομικής ή μη χρηματοοικονομικής εταιρείας νοείται η ικανότητα καθορισμού της γενικής πολιτικής της εταιρείας, επιλέγοντας για παράδειγμα τους κατάλληλους διευθυντές, αν χρειαστεί.

[…]

2.38 Η γενική κυβέρνηση εξασφαλίζει τον έλεγχο μιας εταιρείας με ειδική νομοθετική πράξη, νομοθετικό διάταγμα ή με άλλη κανονιστική πράξη που δίνει στο Δημόσιο τη δυνατότητα να καθορίζει την πολιτική της εταιρείας. Οι ακόλουθοι δείκτες αποτελούν τους βασικούς παράγοντες που καθορίζουν αν η εταιρεία ελέγχεται από τη γενική κυβέρνηση:

[…]
β) η γενική κυβέρνηση ελέγχει το διοικητικό συμβούλιο ή κάθε άλλο διευθυντικό όργανο·
γ) η γενική κυβέρνηση ελέγχει τον διορισμό και την απομάκρυνση των μελών του προσωπικού που κατέχουν θέσεις-κλειδιά·

[…]
στ) ειδικές κανονιστικές ρυθμίσεις·

[…]

Όπως συμβαίνει και με τις εταιρείες, ένας μόνο δείκτης μπορεί να αρκεί για την τεκμηρίωση του ελέγχου σε ορισμένες περιπτώσεις αλλά, σε άλλες περιπτώσεις, διάφοροι επιμέρους δείκτες μπορούν από κοινού να υποδηλώνουν έλεγχο.

[…]

2.40 Η διάκριση μεταξύ εμπορεύσιμου και μη εμπορεύσιμου και, συνεπώς, για τις οντότητες του δημόσιου τομέα, η ταξινόμησή τους στον τομέα της γενικής κυβέρνησης ή στον τομέα των εταιρειών, εξαρτάται από τα κριτήρια που ορίζονται στο σημείο 1.37.

[…]

2.43 Ο παρακάτω πίνακας 2.2 παρουσιάζει το είδος παραγωγού και τις κύριες δραστηριότητες και λειτουργίες που χαρακτηρίζουν τον κάθε τομέα:

Πίνακας 2.2 — Είδος παραγωγού και κύριες δραστηριότητες και λειτουργίες κατά τομέα

Είδος παραγωγού	Κύρια δραστηριότητα και λειτουργία	Τομέας
Παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος	Παραγωγή εμπορεύσιμων αγαθών και μη χρηματοοικονομικών υπηρεσιών	Μη χρηματοοικονομικές εταιρείες (S.11)
Παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος	Χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση περιλαμβανομένων και των ασφαλίσεων Επικουρικές χρηματοοικονομικές δραστηριότητες	Χρηματοοικονομικές εταιρείες (S.12)
Δημόσιος παραγωγός μη εμπορεύσιμου προϊόντος	Παραγωγή και προμήθεια λοιπών μη εμπορεύσιμων προϊόντων για συλλογική και ατομική κατανάλωση, και πραγματοποίηση συναλλαγών που αποσκοπούν στην ανακατανομή του εθνικού εισοδήματος και πλούτου	Γενική κυβέρνηση (S.13)
Παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος ή ιδιωτικός παραγωγός για ιδία τελική χρήση	Κατανάλωση Παραγωγή εμπορεύσιμου προϊόντος και παραγωγή για ιδία τελική χρήση	Νοικοκυριά (S.14) Ως καταναλωτές Ως επιχειρηματίες
Ιδιωτικός παραγωγός μη εμπορεύσιμου προϊόντος	Παραγωγή και προμήθεια μη εμπορεύσιμου προϊόντος για ατομική κατανάλωση	Μη κερδοσκοπικά ιδρύματα που εξυπηρετούν νοικοκυριά (S.15)

[…]

Σ[υ]νταξιοδοτικά ταμεία (S.129)

2.105 *Ορισμός*: Ο υποτομέας συνταξιοδοτικά ταμεία (S.129) περιλαμβάνει όλες τις χρηματοοικονομικές εταιρείες και οιονεί εταιρείες που ασχολούνται κατά κύριο λόγο με τη χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση ως συνέπεια της συγκέντρωσης των κινδύνων και των αναγκών των ασφαλισμένων (κοινωνική ασφάλιση). Τα συνταξιοδοτικά ταμεία ως συστήματα κοινωνικής ασφάλισης παρέχουν εισόδημα κατά τη συνταξιοδότηση και, πολλές φορές, επιδόματα θανάτου και αναπηρίας.

2.106 Ο υποτομέας S.129 αποτελείται μόνο από εκείνα τα συνταξιοδοτικά ταμεία κοινωνικής ασφάλισης που είναι χωριστές θεσμικές μονάδες από τις μονάδες που τα δημιουργούν. Τέτοιου είδους αυτόνομα συνταξιοδοτικά ταμεία έχουν αυτονομία λήψης αποφάσεων και τηρούν πλήρη σειρά λογαριασμών. Τα μη αυτόνομα συνταξιοδοτικά ταμεία δεν είναι θεσμικές μονάδες, αλλά συνεχίζουν να ανήκουν στη θεσμική μονάδα η οποία τα δημιουργεί.

2.107 Χαρακτηριστικά παραδείγματα ατόμων που συμμετέχουν σε συστήματα συνταξιοδοτικών ταμείων είναι οι μισθωτοί μιας επιχείρησης ή μιας ομάδας επιχειρήσεων, οι μισθωτοί μιας επαγγελματικής κατηγορίας ή ενός κλάδου οικονομικής δραστηριότητας και άτομα που ασκούν το ίδιο επάγγελμα. Οι παροχές που περιλαμβάνονται στο ασφαλιστήριο συμβόλαιο είναι δυνατόν:

α) να καταβάλλονται μετά τον θάνατο του ασφαλισμένου στον επιζώντα σύζυγο και στα τέκνα·
β) να καταβάλλονται μετά τη συνταξιοδότηση· ή
γ) να αρχίσουν να καταβάλλονται από τη στιγμή που ο ασφαλισμένος καθίσταται ανάπηρος.

2.108 Σε ορισμένες χώρες, όλα τα εν λόγω είδη κινδύνων είναι δυνατόν να ασφαλίζονται τόσο από ασφαλιστικές εταιρείες του κλάδου ζωής όσο και από συνταξιοδοτικά ταμεία. Σε άλλες χώρες, ορισμένα [από] τα εν λόγω είδη κινδύνων πρέπει υποχρεωτικά να ασφαλίζονται από ασφαλιστικές εταιρείες του κλάδου ζωής. Σε αντίθεση με τις ασφαλιστικές εταιρείες του κλάδου ζωής, τα συνταξιοδοτικά ταμεία είναι υποχρεωμένα (από τον νόμο) να περιορίζουν τη δραστηριότητά τους σε συγκεκριμένες ομάδες μισθωτών ή αυτοαπασχολουμένων.

2.109 Τα συστήματα συνταξιοδοτικών ταμείων μπορούν να οργανώνονται από εργοδότες ή από τη γενική κυβέρνηση. Μπορούν επίσης να οργανώνονται από ασφαλιστικές εταιρείες για λογαριασμό των μισθωτών· ή μπορούν να συγκροτούνται χωριστές θεσμικές μονάδες για να διακρατούν και να διαχειρίζονται τα περιουσιακά στοιχεία που πρέπει να χρησιμοποιούνται για την κάλυψη των συνταξιοδοτικών απαιτήσεων και τη διανομή των συντάξεων.

2.110 Στον υποτομέα S.129 δεν περιλαμβάνονται:
α) θεσμικές μονάδες που πληρούν και τα δύο κριτήρια που απαριθμούνται στο σημείο 2.117. Ταξινομούνται στον υποτομέα S.1314·

[…]

Οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης (S.1314)

2.117 *Ορισμός*: Ο υποτομέας των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης [(S.1314)] περιλαμβάνει όλες τις θεσμικές μονάδες (κεντρικές, ομόσπονδων κρατών και τοπικές), η κύρια δραστηριότητα των οποίων είναι να προσφέρουν κοινωνικές παροχές και οι οποίες πληρούν και τα δύο παρακάτω κριτήρια:
α) με νόμο ή με κανονιστική ρύθμιση ορισμένες ομάδες πληθυσμού υποχρεώνονται να συμμετέχουν στο σύστημα ή να καταβάλλουν εισφορές· και
β) η γενική κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για τη διαχείριση του οργανισμού, όσον αφορά τον καθορισμό ή την έγκριση των εισφορών και των παροχών, ανεξάρτητα από τον ρόλο της ως εποπτικού φορέα ή εργοδότη.

Συνήθως δεν υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ του ύψους των εισφορών που καταβάλλει ένα άτομο και του κινδύνου στον οποίο αυτό το άτομο εκτίθεται.»

7 Στο παράρτημα Α του κανονισμού περιλαμβάνεται το κεφάλαιο 3, με τίτλο «Συναλλαγές προϊόντων και μη παραχθέντων περιουσιακών στοιχείων», του οποίου τα σημεία 3.17 έως 3.19, 3.24, 3.26 έως 3.28 έχουν ως εξής:

«3.17 *Ορισμός*: Η εμπορεύσιμη παραγωγή αποτελείται από την παραγωγή που διατίθεται στην αγορά ή που προορίζεται για διάθεση στην αγορά.

3.18 Η εμπορεύσιμη παραγωγή περιλαμβάνει τα ακόλουθα:
α) προϊόντα που πωλούνται σε οικονομικά σημαντικές τιμές·

[…]

3.19 *Ορισμός*: Οικονομικά σημαντικές τιμές είναι οι τιμές που έχουν ουσιαστικό αντίκτυπο στην ποσότητα των προϊόντων που επιθυμούν να προσφέρουν οι παραγωγοί και στην ποσότητα των προϊόντων που επιθυμούν να αγοράσουν οι αγοραστές. Οι τιμές αυτές προκύπτουν όταν ισχύουν και οι δύο ακόλουθοι όροι:

α) ο παραγωγός έχει κίνητρο για να προσαρμόσει την προσφορά, είτε με στόχο να αποκομίσει κέρδος μακροπρόθεσμα είτε, τουλάχιστον, να καλύψει το κόστος κεφαλαίου και το λοιπό κόστος· και

β) οι καταναλωτές είναι ελεύθεροι να αγοράζουν ή να μην αγοράζουν και επιλέγουν με βάση τις τιμές που χρεώνονται.

Οικονομικά μη σημαντικές τιμές χρεώνονται συνήθως για την είσπραξη κάποιων εσόδων ή την επίτευξη κάποιας μείωσης της υπερβολικής ζήτησης που μπορεί να προκύψει όταν οι υπηρεσίες παρέχονται εντελώς δωρεάν.

Η οικονομικά σημαντική τιμή ενός προϊόντος ορίζεται σε σχέση με τη θεσμική μονάδα και την [τοπική μονάδα οικονομικής δραστηριότητας (στο εξής: τοπική ΜΟΔ)] που έχει παραγάγει το προϊόν. Για παράδειγμα, όλη η παραγωγή επιχειρήσεων μη εταιρικής μορφής που ανήκουν σε νοικοκυριά η οποία πωλείται σε άλλες θεσμικές μονάδες πωλείται σε οικονομικά σημαντικές τιμές, πρέπει συνεπώς να θεωρείται ως εμπορεύσιμη παραγωγή. Όσον αφορά την παραγωγή άλλων θεσμικών μονάδων, ελέγχεται η ικανότητα ανάληψης δραστηριότητας παραγωγής εμπορεύσιμου προϊόντος σε οικονομικά σημαντικές τιμές, ιδίως μέσω ενός ποσοτικού κριτηρίου (του κριτηρίου του 50 %), χρησιμοποιώντας τον λόγο των πωλήσεων προς το κόστος παραγωγής. Για να είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, η μονάδα πρέπει να καλύπτει τουλάχιστον το 50 % του κόστους της με τις πωλήσεις της σε μια σταθερή πολυετή περίοδο.

[…]

3.24 *Ορισμός*: Παραγωγοί εμπορεύσιμου προϊόντος είναι τοπικές ΜΟΔ ή θεσμικές μονάδες των οποίων το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής είναι εμπορεύσιμη παραγωγή.

Αν μια τοπική ΜΟΔ ή μια θεσμική μονάδα είναι παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, η κύρια παραγωγή της είναι εξ ορισμού εμπορεύσιμη, δεδομένου ότι η έννοια της εμπορεύσιμης παραγωγής ορίζεται αφού έχει πρώτα εφαρμοστεί η διάκριση εμπορεύσιμη παραγωγή, παραγωγή για ιδία τελική χρήση και μη εμπορεύσιμη παραγωγή, στην τοπική ΜΟΔ και τη θεσμική μονάδα από την οποία προέρχεται η συγκεκριμένη παραγωγή.

[…]

3.26 *Ορισμός*: Παραγωγοί μη εμπορεύσιμου προϊόντος είναι τοπικές ΜΟΔ ή θεσμικές μονάδες των οποίων το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής παρέχεται δωρεάν ή σε οικονομικά μη σημαντικές τιμές.

Θεσμικές μονάδες: διάκριση μεταξύ εμπορεύσιμης παραγωγής, παραγωγής για ιδία τελική χρήση και μη εμπορεύσιμης παραγωγής

3.27 Για τις θεσμικές μονάδες ως παραγωγούς, η διάκριση μεταξύ εμπορεύσιμης παραγωγής, παραγωγής για ιδία τελική χρήση και μη εμπορεύσιμης παραγωγής παρουσιάζεται συνοπτικά στον πίνακα 3.1. Παρουσιάζεται επίσης η ταξινόμηση κατά τομείς.

Πίνακας 3.1 — Διάκριση μεταξύ παραγωγών εμπορεύσιμου προϊόντος, παραγωγών για ιδία τελική χρήση και παραγωγών μη εμπορεύσιμου προϊόντος για θεσμικές μονάδες

Είδος θεσμικής μονάδας				Κατάταξη	
Ιδιωτική ή δημόσια;		ΜΚΙ ή όχι;	Παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος;	Είδος παραγωγού	Τομέας (τομείς)
1. Ιδιωτικοί παραγωγοί	1.1. Επιχειρήσεις μη εταιρικής μορφής που ανήκουν σε νοικοκυριά (εξαιρούνται οι επιχειρήσεις οιονεί εταιρικής μορφής που ανήκουν σε νοικοκυριά)			1.1 = Εμπορεύσιμη ή για ιδία τελική χρήση	Νοικοκυριά
	1.2. Λοιποί ιδιωτικοί παραγωγοί (περιλαμβάνονται οι επιχειρήσεις οιονεί εταιρικής μορφής που ανήκουν σε νοικοκυριά)	1.2.1 Ιδιωτικά ΜΚΙ	1.2.1.1 Ναι	1.2.1.1 = Εμπορεύσιμη	Εταιρείες
			1.2.1.2 Όχι	1.2.1.2 = Μη εμπορεύσιμη	ΜΚΙΕΝ
		1.2.2 Λοιποί ιδιωτικοί παραγωγοί που δεν είναι ΜΚΙ		1.2.2 = Εμπορεύσιμη	Εταιρείες
2. Δημόσιοι παραγωγοί			2.1 Ναι	2.1 = Εμπορεύσιμη	Εταιρείες
			2.2 Όχι	2.2 = Μη εμπορεύσιμη	Γενική κυβέρνηση

3.28 Ο πίνακας 3.1 δείχνει ότι, για να προσδιοριστεί αν μια θεσμική μονάδα θα πρέπει να ταξινομείται ως παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος, παραγωγός για ιδία τελική χρήση ή παραγωγός μη εμπορεύσιμου προϊόντος, εφαρμόζονται διαδοχικά διάφορες διακρίσεις. Η πρώτη διάκριση είναι μεταξύ ιδιωτικών και δημόσιων παραγωγών. Δημόσιος παραγωγός είναι ένας παραγωγός που ελέγχεται από τη γενική κυβέρνηση, όπου η έννοια του ελέγχου ορίζεται στο σημείο 2.38.»

8 Το παράρτημα Α του εν λόγω κανονισμού περιλαμβάνει το κεφάλαιο 17, του οποίου το σημείο 17.43 ορίζει τα εξής:

«*Ορισμός*: Τα δημόσια συστήματα κοινωνικής ασφάλισης είναι συμβατικά συστήματα ασφάλισης όπου οι δικαιούχοι, στο πλαίσιο της συμμετοχής τους σε σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, υποχρεώνονται από τη γενική κυβέρνηση να ασφαλιστούν έναντι του γήρατος και άλλων κινδύνων που συνδέονται με την ηλικία όπως ανικανότητα, υγεία κ.λπ. Οι συντάξεις κοινωνικής ασφάλισης παρέχονται στους δικαιούχους από τη γενική κυβέρνηση.»

9 Το κεφάλαιο 20 του ως άνω παραρτήματος Α, το οποίο φέρει τον τίτλο «Οι λογαριασμοί της γενικής κυβέρνησης», περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα σημεία 20.05, 20.15, 20.32 έως 20.34, 20.38, 20.39, 20.306, 20.309 και 20.310 τα οποία ορίζουν τα εξής:

«ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

20.05 Ο τομέας της γενικής κυβέρνησης (S.13) αποτελείται από όλες τις μονάδες της γενικής κυβέρνησης και όλα τα μη εμπορικά μη κερδοσκοπικά ιδρύματα (ΜΚΙ) που ελέγχονται από μονάδες της γενικής κυβέρνησης. Περιλαμβάνει επίσης και άλλους παραγωγούς μη εμπορεύσιμων προϊόντων, όπως προσδιορίζεται παρακάτω στις παραγράφους 20.18 έως 20.39.

[…]

ΜΚΙ που κατατάσσονται στον τομέα της γενικής κυβέρνησης

[…]

20.15 Ως έλεγχος ενός ΜΚΙ ορίζεται η ικανότητα καθορισμού της γενικής πολιτικής ή του προγράμματός του. Η δημόσια παρέμβαση με τη μορφή γενικών κανονισμών που ισχύουν σε όλες τις μονάδες που εργάζονται στο πλαίσιο της ίδιας δραστηριότητας δεν είναι κατάλληλη όταν πρόκειται να αποφασισθεί κατά πόσον η γενική κυβέρνηση κατέχει τον έλεγχο μιας μεμονωμένης μονάδας. Για να προσδιορισθεί κατά πόσον ένα ΜΚΙ ελέγχεται από τη γενική κυβέρνηση, θα πρέπει να εξετασθούν οι ακόλουθοι πέντε δείκτες ελέγχου:

[…]

β) άλλοι όροι της νομιμοποιητικής πράξης, όπως οι υποχρεώσεις που προβλέπονται στο καταστατικό του ΜΚΙ·

[…]

ε) η έκθεση σε επιχειρηματικό κίνδυνο.

Ένας και μόνος δείκτης μπορεί να επαρκεί για να τεκμηριωθεί ο έλεγχος. Ωστόσο, αν ένα ΜΚΙ που χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από τη γενική κυβέρνηση εξακολουθεί να είναι σε θέση να προσδιορίζει την πολιτική του ή το πρόγραμμά του σε σημαντικό βαθμό, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στους λοιπούς δείκτες, τότε δεν θεωρείται ότι ελέγχεται από τη γενική κυβέρνηση. Στις περισσότερες περιπτώσεις, ορισμένοι δείκτες συλλογικά υποδηλώνουν έλεγχο. Μια απόφαση βασισμένη σ' αυτούς τους δείκτες θα είναι κατ' ανάγκην απόφαση κρίσεως.

[…]

Η χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση και τα όρια του τομέα της γενικής κυβέρνησης

20.32 Η περίπτωση των μονάδων που αναπτύσσουν χρηματοοικονομικές δραστηριότητες χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή. Χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση είναι η δραστηριότητα κατά την οποία μονάδες αποκτούν χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία και συγχρόνως αναλαμβάνουν υποχρεώσεις για λογαριασμό τους προβαίνοντας σε χρηματοοικονομικές συναλλαγές.

20.33 Ένας ενδιάμεσος χρηματοοικονομικός οργανισμός εκθέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο αναλαμβάνοντας υποχρεώσεις για λογαριασμό του. Για παράδειγμα, αν μια δημόσια χρηματοοικονομική μονάδα διαχειρίζεται περιουσιακά στοιχεία, αλλά δεν εκτίθεται σε κίνδυνο αναλαμβάνοντας υποχρεώσεις για λογαριασμό της, δεν θεωρείται ενδιάμεσος χρηματοοικονομικός οργανισμός και ταξινομείται στον τομέα της γενικής κυβέρνησης και όχι στον τομέα των χρηματοοικονομικών εταιρειών.

20.34 Η εφαρμογή του ποσοτικού κριτηρίου της δοκιμασίας “εμπορικού/μη εμπορικού χαρακτήρα” σε δημόσιες επιχειρήσεις που συμμετέχουν σε χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση ή στη διαχείριση περιουσιακών στοιχείων δεν είναι ενδεδειγμένη, λόγω του ότι τα έσοδά τους προέρχονται τόσο από εισόδημα περιουσίας όσο και από κέρδη κτήσης.»

[…]

Συνταξιοδοτικά ταμεία

20.38 Τα εργοδοτικά συνταξιοδοτικά συστήματα είναι συμφωνίες που έχουν συναφθεί για την παροχή συνταξιοδοτικών παροχών στα μέλη τους, με βάση μια συμβατική σχέση εργοδότη-εργαζομένου. Τα συστήματα αυτά μπορεί να είναι κεφαλαιοποιητικά, αναδιανεμητικά και μερικώς κεφαλαιοποιητικά.

20.39 Ένα κεφαλαιοποιητικό σύστημα καθορισμένων εισφορών, που έχει θεσπισθεί από μονάδα της γενικής κυβέρνησης, δεν αντιμετωπίζεται ως σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, εφόσον δεν υπάρχει εγγύηση από τη γενική κυβέρνηση ως προς το επίπεδο των οφειλομένων συντάξεων και το επίπεδο των συντάξεων είναι αβέβαιο, δεδομένου ότι εξαρτάται από την απόδοση των περιουσιακών στοιχείων. Κατά συνέπεια, η μονάδα που αναγνωρίζεται ως έχουσα τη διαχείριση του συστήματος -καθώς επίσης και το ίδιο το ταμείο, αν πρόκειται για χωριστή θεσμική μονάδα- θεωρείται χρηματοοικονομική εταιρεία και ταξινομείται στον υποτομέα των ασφαλιστικών εταιρειών και συνταξιοδοτικών ταμείων.

[…]

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΤΟΜΕΑΣ

[…]

20.306 Όλες οι θεσμικές μονάδες που περιλαμβάνονται στον δημόσιο τομέα είναι μονάδες μόνιμοι κάτοικοι που ελέγχονται από τη γενική κυβέρνηση, είτε άμεσα είτε έμμεσα μέσω μονάδων του δημόσιου τομέα συνολικά. Ως έλεγχος μιας οντότητας ορίζεται η ικανότητα καθορισμού της γενικής πολιτικής της. Αναλυτικότερη ανάπτυξη του θέματος αυτού παρέχεται παρακάτω.

[…]

Έλεγχος από τον δημόσιο τομέα

20.309 Ως έλεγχος μιας μονάδας του δημόσιου τομέα που είναι μόνιμος κάτοικος ορίζεται η ικανότητα καθορισμού της γενικής πολιτικής της εν λόγω μονάδας. Αυτό μπορεί να γίνεται μέσω των άμεσων δικαιωμάτων μιας συγκεκριμένης μονάδας του δημόσιου τομέα ή των συλλογικών δικαιωμάτων περισσότερων. Θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι ακόλουθοι δείκτες ελέγχου:

[…]

η) Έλεγχος μέσω υπερβολικών κανονιστικών ρυθμίσεων. Όταν οι κανονιστικές ρυθμίσεις είναι τόσο αυστηρές, ώστε ουσιαστικά να υπαγορεύουν τη γενική πολιτική της επιχείρησης, αποτελούν μια μορφή ελέγχου. Οι δημόσιες αρχές μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να διαθέτουν ισχυρές ρυθμιστικές εξουσίες, ειδικά σε τομείς όπως τα μονοπώλια και οι ιδιωτικοποιημένες υπηρεσίες κοινής ωφελείας, όπου ενυπάρχει στοιχείο δημόσιας υπηρεσίας. Είναι δυνατόν να υπάρχει ρυθμιστική συμμετοχή σε σημαντικούς τομείς, όπως ο καθορισμός τιμών, χωρίς η οντότητα να εκχωρεί τον έλεγχο της γενικής της πολιτικής. Η επιλογή εισόδου ή λειτουργίας σε ένα περιβάλλον υψηλών κανονιστικών ρυθμίσεων αποτελεί ομοίως δείκτη ότι η οντότητα δεν υπόκειται σε έλεγχο.

θ) Άλλοι δείκτες. Η άσκηση ελέγχου μπορεί επίσης να επιτυγχάνεται μέσω ρυθμιστικών εξουσιών ή δικαιωμάτων που περιέχονται στην πράξη σύστασης μιας οντότητας, λ.χ. για τον περιορισμό των δραστηριοτήτων, στόχων και επιχειρησιακών πτυχών, την έγκριση προϋπολογισμών ή την παρεμπόδιση της οντότητας να μεταβάλει το καταστατικό της, να διαλυθεί, να εγκρίνει μερίσματα ή να περατώσει τη σχέση της με τον δημόσιο τομέα. Μια οντότητα που χρηματοδοτείται ολοκληρωτικά ή σχεδόν ολοκληρωτικά από τον δημόσιο τομέα θεωρείται ότι ελέγχεται αν οι έλεγχοι που ασκούνται στην εν λόγω χρηματοδοτική ροή είναι αρκετά περιοριστικοί ώστε να υπαγορεύουν τη γενική πολιτική στον εν λόγω τομέα.

20.310 Κάθε περίπτωση ταξινόμησης πρέπει να εξετάζεται βάσει των χαρακτηριστικών της. Σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση ενδέχεται να μην είναι ενδεδειγμένη η εφαρμογή του συνόλου αυτών των δεικτών. Ορισμένοι δείκτες, όπως οι α), γ) και δ) της παραγράφου 20.309, είναι από μόνοι τους επαρκείς για την τεκμηρίωση της άσκησης ελέγχου. Σε άλλες περιπτώσεις, περισσότεροι μεμονωμένοι δείκτες δύνανται από κοινού να υποδηλώνουν την άσκηση ελέγχου.»

Ο κανονισμός 2018/231

10 Η αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 2018/231 έχει ως εξής:

«Η επιβολή υποχρεώσεων παροχής στατιστικών στοιχείων σε ΣΤ σκοπό έχει την παροχή στην [Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)] επαρκών στατιστικών στοιχείων για τις χρηματοοικονομικές δραστηριότητες του υποτομέα των ΣΤ στα κράτη μέλη με νόμισμα το ευρώ […], τα οποία εκλαμβάνονται ως ενιαία οικονομική επικράτεια. Η συλλογή στατιστικών πληροφοριών για τα ΣΤ είναι απαραίτητη για τους σκοπούς της κάλυψης τακτικών και έκτακτων αναγκών ανάλυσης, της υποστήριξης της ΕΚΤ στη διενέργεια νομισματικής και χρηματοπιστωτικής ανάλυσης και της συμβολής του ΕΣΚΤ στη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος.»

11 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

1) "συνταξιοδοτικό ταμείο" (ΣΤ) (υποτομέας S.129 του ΕΣΛ 2010): χρηματοοικονομική εταιρεία ή οιονεί εταιρεία που ασχολείται κατά κύριο λόγο με τη χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση ως συνέπεια της συγκέντρωσης των κινδύνων και των αναγκών των ασφαλισμένων (κοινωνική ασφάλιση). Ως συστήματα κοινωνικής ασφάλισης, τα συνταξιοδοτικά ταμεία παρέχουν εισόδημα κατά τη συνταξιοδότηση και ενδεχομένως επιδόματα θανάτου και αναπηρίας.

Στο εννοιολογικό πεδίο του ορισμού δεν περιλαμβάνονται:

[…]

στ) οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης, όπως ορίζονται στο σημείο 2.117 του ΕΣΛ 2010.

[…]»

Το γερμανικό δίκαιο

Ο VersoG

12 Στη Βαυαρία οι οργανισμοί προνοίας αποτελούν αντικείμενο, μεταξύ άλλων, του άρθρου 1, το οποίο φέρει τον τίτλο «Νομική μορφή, έδρα, πεδίο εφαρμογής, κανονιστική εξουσία», του Gesetz über das öffentliche Versorgungswesen (νόμου περί δημοσίου συστήματος προνοίας), της 16ης Ιουνίου 2008 (BayGVBl. σ. 182), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης C-758/22 (στο εξής: VersoG).

13 Το άρθρο 9 του VersoG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αρχές που διέπουν τις εμπορικές δραστηριότητες», ορίζει στις παραγράφους 1 έως 3 τα εξής:

«(1) Οι οργανισμοί προνοίας ασκούν τις δραστηριότητές τους στη βάση της αμοιβαιότητας και αποκλειστικά προς το δημόσιο συμφέρον. Υποχρεούνται να ασκούν οικονομική και συνετή διαχείριση. Τα περιουσιακά στοιχεία των οργανισμών προνοίας πρέπει να διαχωρίζονται.

(2) Οι οργανισμοί προνοίας καλύπτουν τις διοικητικές δαπάνες τους, συμπεριλαμβανομένων των αποδοχών των υπαλλήλων, των εργαζομένων και των εργατών καθώς και των παροχών που χορηγούνται στους δικαιούχους, μέσω ιδίων κεφαλαίων. Η κατανομή μεταξύ των διαφόρων οργανισμών προνοίας γίνεται με βάση το πραγματικό κόστος.

(3) Οι πόροι και τα περιουσιακά στοιχεία των οργανισμών προνοίας μπορούν να χρησιμοποιούνται μόνο για την εκπλήρωση της αποστολής τους προνοίας. Σε περίπτωση διάλυσης ενός φορέα, τυχόν εναπομείναντα κεφάλαια επιστρέφονται στα μέλη, τους ασφαλισμένους και τους δικαιούχους, σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού.»

14 Το άρθρο 10 του VersoG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καταστατικά», προβλέπει στις παραγράφους 1 έως 3 τα εξής:

«(1) Οι οργανισμοί προνοίας ρυθμίζουν τις υποθέσεις τους με καταστατικό σύμφωνα με τον παρόντα νόμο.

(2) Το καταστατικό πρέπει να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που μνημονεύονται ειδικώς στον παρόντα νόμο, διατάξεις σχετικά με:

1. τη σύνθεση, τη διάρκεια της θητείας και τη σύγκληση του διοικητικού συμβουλίου και των επιτροπών·

2. την διορισμό και την αποχώρηση των μελών του διοικητικού συμβουλίου και των αναπληρωτών τους […]·

3. την έναρξη και τη λήξη των σχέσεων υπαγωγής, ασφάλισης και συνταξιοδότησης·

4. το ύψος των εισφορών, καθώς και την ημερομηνία λήξης τους ή τις αρχές για τον καθορισμό της κατανομής των εισφορών·

5. τους όρους, τη φύση και το ύψος, καθώς και την απόσβεση των δικαιωμάτων των μελών, των ασφαλισμένων και των δικαιούχων παροχών·

6. τη διαδικασία χορήγησης συντάξεως.

(3) Το καταστατικό και οι τροποποιήσεις του καταρτίζονται από τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου κατόπιν έγκρισης των εποπτικών αρχών και δημοσιεύονται στην Bayerischer Staatsanzeiger. Τίθενται σε ισχύ την επομένη της δημοσίευσής τους, εκτός εάν οριστεί άλλη ημερομηνία.»

15 Το δεύτερο μέρος του VersoG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ταμείο προνοίας ιατρών Βαυαρίας, Ταμείο προνοίας φαρμακοποιών Βαυαρίας, Ταμείο προνοίας αρχιτεκτόνων Βαυαρίας, Ταμείο προνοίας πολιτικών μηχανικών και ψυχοθεραπευτών Βαυαρίας, Ταμείο προνοίας δικηγόρων και λογιστών Βαυαρίας», περιλαμβάνει ένα κεφάλαιο σχετικά με τις «Κοινές διατάξεις», στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 28 του εν λόγω νόμου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καθήκοντα». Το εν λόγω άρθρο προβλέπει, στην τρίτη περίοδο, ότι «οι οργανισμοί προνοίας πρέπει να πληρούν τις προϋποθέσεις για την απαλλαγή των μελών τους από την υποχρέωση ασφάλισης στο σύστημα υποχρεωτικής ασφάλισης συντάξεως».

16 Το άρθρο 30 του VersoG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Υπαγωγή», ορίζει στις παραγράφους 1 έως 3 τα εξής:

«(1) Η ασφάλιση στους οργανισμούς προνοίας είναι υποχρεωτική.

(2) Το καταστατικό μπορεί να προβλέπει εξαιρέσεις και απαλλαγές από την υποχρεωτική ασφάλιση, ιδίως όταν ο επαγγελματίας:

1. ασκεί την επαγγελματική δραστηριότητά του μόνον προσωρινά ή σε μικρή κλίμακα·

2. αρχίζει να ασκεί την επαγγελματική δραστηριότητά του σε προχωρημένη ηλικία ή ασφαλίζεται στον επαγγελματικό σύλλογο·

3. είναι ασφαλισμένος σε άλλο σύστημα επαγγελματικής ασφάλισης.

[…]

(3) Τα υποχρεωτικά μέλη που έπαυσαν να είναι ασφαλισμένοι μπορούν να παραμείνουν προαιρετικά μέλη, σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού.»

17 Το άρθρο 31 του VersoG, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εισφορές, μετάβαση», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 4 τα εξής:

«(1) Τα μέλη υποχρεούνται να καταβάλλουν εισφορές σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού. Το καταστατικό μπορεί να προβλέπει ελάχιστες εισφορές ανεξαρτήτως εισοδήματος. Μπορεί να ορίζει ότι, προκειμένου να διατηρηθεί η προστασία της συντάξεως, πρέπει να καταβάλλονται κατάλληλες εισφορές για τις περιόδους χωρίς επαγγελματική ή κερδοσκοπική δραστηριότητα ή χωρίς εισόδημα. Η υποχρεωτική εισφορά δεν πρέπει να υπερβαίνει το όριο που είναι καθοριστικό για την απαλλαγή του οργανισμού προνοίας από τον φόρο εταιριών.

[…]

(4) Το καταστατικό μπορεί να επιτρέπει προαιρετικές πρόσθετες πληρωμές για την αύξηση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Προστιθέμενες στην υποχρεωτική εισφορά, οι πληρωμές αυτές δεν πρέπει να υπερβαίνουν το όριο που καθορίζεται στην παράγραφο 1, τέταρτη περίοδος.»

18 Τα άρθρα 33 έως 36 και 38 του VersoG θεσπίζουν τους κανόνες σχετικά με την υποχρεωτική ασφάλιση στους οικείους οργανισμούς προνοίας.

Ο νόμος για τα επιμελητήρια των επαγγελματιών υγείας της Σαξονίας

19 Το άρθρο 6 του Sächsisches Heilberufekammergesetz (νόμου περί των επιμελητηρίων των επαγγελματιών υγείας της Σαξονίας), της 24ης Μαΐου 1994 (SächsGVBl. σ. 935), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης C-759/22, το οποίο φέρει τον τίτλο «Οργανισμός προνοίας», προέβλεπε τα εξής:

«(1) Τα επιμελητήρια μπορούν, με το καταστατικό τους, να συστήσουν οργανισμό προνοίας για την κάλυψη των μελών τους και των μελών των οικογενειών αυτών. […] […] Τα μέλη των επιμελητηρίων είναι μέλη του οργανισμού προνοίας σύμφωνα με το καταστατικό.

[…]

(3) Το καταστατικό θεσπίζει κανόνες σχετικά με:

1. τα καθήκοντα, τη συγκρότηση, τη σύνθεση, την εκλογή και τη διάρκεια της θητείας των οργάνων του οργανισμού προνοίας, καθώς και τη δικαστική και εξωδικαστική εκπροσώπησή του, εφόσον τούτο δεν ρυθμίζεται ήδη από διατάξεις νόμου,

2. την έναρξη και τη λήξη της υποχρεωτικής ασφάλισης, καθώς και τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες επιτρέπονται εξαιρέσεις και απαλλαγές από την υποχρεωτική ασφάλιση,

3. τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες επιτρέπεται η προαιρετική ασφάλιση, ιδίως μετά τη λήξη της ιδιότητας του μέλους του επιμελητηρίου,

4. τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα δικαιώματα μπορούν να αυξηθούν κατόπιν διακανονισμού διαζυγίου,

5. τις προϋποθέσεις αναδρομικής ασφάλισης,

6. την υποχρέωση συμμετοχής των μελών, την έναρξη και τη λήξη της υποχρέωσης καταβολής εισφορών, τη διαδικασία καθορισμού των εισφορών, καθώς και την ημερομηνία λήξης και τις λεπτομέρειες σχετικά με το ύψος των εισφορών οι οποίες υπολογίζονται σε συνάρτηση με το εισόδημα,
   a) που προέρχεται από ανεξάρτητη ή μισθωτή επαγγελματική δραστηριότητα,
   b) από κεφάλαιο, στο μέτρο που το εισόδημα προέρχεται από κεφαλαιουχικές εταιρείες οι οποίες έχουν επίσης ως σκοπό την παροχή ιατρικών, οδοντιατρικών, κτηνιατρικών ή φαρμακευτικών υπηρεσιών, και
   c) από εμπορικές δραστηριότητες, στο μέτρο που από τις δραστηριότητες αυτές απορρέουν επίσης ιατρικές, οδοντιατρικές, κτηνιατρικές ή φαρμακευτικές υπηρεσίες, και το οποίο δεν πρέπει να υπερβαίνει το ποσό που προκύπτει από τον [σχετικό νόμο] όπως ισχύει,

7. το ποσό των μειώσεων και των απαλλαγών από τις εισφορές που μπορούν να χορηγηθούν σε ειδικές περιπτώσεις,

8. τις προϋποθέσεις και το ύψος των τυχόν προβλεπόμενων τόκων υπερημερίας για την εκπρόθεσμη καταβολή των εισφορών που έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμες,

9. τους όρους υπό τους οποίους οι εισφορές ή οι τόκοι υπερημερίας λόγω εκπρόθεσμης καταβολής μπορούν να καταβληθούν μεταγενέστερα, να διαγραφούν ή να ακυρωθούν,

10. τις προϋποθέσεις χορηγήσεως και το ύψος των παροχών, της σύνταξης γήρατος, της σύνταξης αναπηρίας και της σύνταξης επιζώντων,

[…]

Το καταστατικό μπορεί να προβλέπει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένας ασφαλισμένος μπορεί να μεταφέρει τις εισφορές που έχει καταβάλει στον οργανισμό προνοίας σε άλλον ασφαλιστικό φορέα δημοσίου δικαίου ή σε άλλον οργανισμό προνοίας της επαγγελματικής κατηγορίας του (οργανισμό επαγγελματικής προνοίας), καθώς και τις προϋποθέσεις και το ύψος του δικαιώματος επιστροφής των καταβληθεισών εισφορών κατά τη λήξη της ιδιότητας του μέλους.

(4) Τα περιουσιακά στοιχεία του οργανισμού προνοίας αποτελούν ειδικά περιουσιακά στοιχεία τα οποία διατίθενται μόνον προς εκπλήρωση των υποχρεώσεων του οργανισμού προνοίας. Η διαχείρισή τους πρέπει να γίνεται χωριστά από εκείνη των λοιπών περιουσιακών στοιχείων του επιμελητηρίου. Μπορούν να χρησιμοποιούνται μόνο για επιτρεπόμενους από τον νόμο σκοπούς, συμπεριλαμβανομένου του συμψηφισμού των αναγκαίων διοικητικών δαπανών.»

Οι διαφορές της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

20 Στη διάρκεια των ετών 2018 και 2019 τα προσφεύγοντα ταμεία της κύριας δίκης έλαβαν ειδοποιήσεις από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα της Γερμανίας στις οποίες αναφερόταν ότι, ως συνταξιοδοτικά ταμεία, υπείχαν, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού 2018/231, υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων, δυνάμει των οποίων όφειλαν να της διαβιβάσουν, από τις 30 Σεπτεμβρίου 2019, ακριβέστερα στοιχεία σχετικά με την οικονομική τους κατάσταση, σε τριμηνιαία βάση για ορισμένα από τα προσφεύγοντα και σε ετήσια βάση για άλλα.

21 Τα προσφεύγοντα της κύριας δίκης άσκησαν προσφυγές ενώπιον του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (διοικητικού πρωτοδικείου Φρανκφούρτης επί του Μάιν, Γερμανία) με κύριο αίτημα να ακυρωθούν οι εν λόγω ειδοποιήσεις και επικουρικό αίτημα να διαπιστωθεί ότι αυτά δεν υπόκεινται στις προαναφερθείσες υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων.

22 Το ως άνω δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές, με το σκεπτικό ότι τα προσφεύγοντα της κύριας δίκης είναι συνταξιοδοτικά ταμεία, κατά την έννοια του άρθρου 1, σημείο 1, του κανονισμού 2018/231, και ότι, ως εκ τούτου, υπέχουν υποχρέωση παροχής στοιχείων από το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού. Κατά το ως άνω δικαστήριο, οι οργανισμοί προνοίας, όπως τα προσφεύγοντα της κύριας δίκης, ανήκουν, ως παραγωγοί εμπορεύσιμων προϊόντων, στις χρηματοοικονομικές κεφαλαιουχικές εταιρίες και, ως εκ τούτου, εμπίπτουν στον υποτομέα των συνταξιοδοτικών ταμείων (S.129) του ΕΣΛ 2010 που προβλέπεται από τον κανονισμό 549/2013. Στο πλαίσιο της κύριας δραστηριότητάς τους, παρέχουν υπηρεσίες προνοίας. Προς τον σκοπό αυτόν, καθορίζουν οικονομικά σημαντικές τιμές. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τις παροχές υποχρεωτικού χαρακτήρα. Ελλείψει κρατικών ενισχύσεων, οι οργανισμοί προνοίας υποχρεούνται να ρυθμίσουν τις εισφορές και τις παροχές κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται η ικανότητά τους να καταβάλλουν τις παροχές. Εν πάση περιπτώσει, ο χαρακτηρισμός των παροχών υποχρεωτικού χαρακτήρα ως εμπορεύσιμης παραγωγής προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το παράρτημα Α, σημείο 3.19, του κανονισμού 549/2013, διότι οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης κάλυψαν επί σειρά ετών τουλάχιστον το 50 % του κόστους τους με την πώληση των προϊόντων τους. Το εν λόγω δικαστήριο αναφέρει ότι το παράρτημα Α, σημείο 1.37, του ως άνω κανονισμού δεν αντιτίθεται στον ανωτέρω χαρακτηρισμό, διότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται μόνο στις οντότητες του δημόσιου τομέα, στις οποίες δεν περιλαμβάνονται τα προσφεύγοντα της κύριας δίκης, στο μέτρο που δεν ελέγχονται από το κράτος. Κατά συνέπεια, αποκλείεται επίσης η υπαγωγή στον υποτομέα των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης (S.1314) του ΕΣΛ 2010, στον οποίο δεν έχει εφαρμογή η υποχρέωση παροχής στοιχείων. Το παράρτημα Α, σημείο 20.39, του εν λόγω κανονισμού επιβεβαιώνει τον χαρακτηρισμό των προσφευγόντων των κύριων δικών ως συνταξιοδοτικών ταμείων. Δυνάμει της εν λόγω διατάξεως, ένα κεφαλαιοποιητικό σύστημα προκαθορισμένων εισφορών, το οποίο διαχειρίζεται μονάδα της γενικής κυβέρνησης, δεν αντιμετωπίζεται ως σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, εφόσον λειτουργεί, όπως στην περίπτωση των προσφευγόντων των κύριων δικών, χωρίς εγγύηση του Δημοσίου ως προς το επίπεδο των οφειλομένων συντάξεων και το επίπεδο των συντάξεων, το οποίο εξαρτάται από την απόδοση των περιουσιακών στοιχείων, είναι αβέβαιο.

23 Τα προσφεύγοντα της κύριας δίκης άσκησαν αναίρεση κατά της ως άνω αποφάσεως ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακού Διοικητικού Δικαστηρίου, Γερμανία), το οποίο είναι το αιτούν δικαστήριο. Υποστηρίζουν ότι δεν είναι παραγωγοί εμπορεύσιμων προϊόντων. Οι παροχές τους υποχρεωτικού χαρακτήρα, οι οποίες αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής τους, δεν προσφέρονται σε οικονομικά σημαντικές τιμές. Συναφώς, οι ασφαλισμένοι οι οποίοι υποχρεωτικώς ασφαλίζονται σε αυτά δεν θα μπορούσαν να επιλέξουν ελεύθερα να αποκτήσουν παροχές προνοίας με βάση τις ζητούμενες εισφορές, γεγονός το οποίο συνιστά παράβαση μιας από τις χαρακτηριστικές προϋποθέσεις των εν λόγω τιμών, ήτοι εκείνης η οποία προβλέπεται στο παράρτημα Α, σημείο 3.19, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού 549/2013 και κατά την οποία «οι καταναλωτές είναι ελεύθεροι να αγοράζουν ή να μην αγοράζουν και επιλέγουν με βάση τις τιμές που χρεώνονται». Το κριτήριο του 50 % το οποίο προβλέπεται στο παράρτημα Α, σημείο 3.19, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού και το οποίο επιτρέπει να χαρακτηριστεί ως παραγωγός εμπορεύσιμου προϊόντος η θεσμική μονάδα που καλύπτει, κατά τρόπο σταθερό και διαρκή, τουλάχιστον το 50 % του κόστους παραγωγής της με τις πωλήσεις της δεν ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι χρησιμεύει απλώς για τον προσδιορισμό της αξίας της παραγωγής. Εν πάση περιπτώσει, οι οργανισμοί προνοίας εμπίπτουν, όπως και η εκ του νόμου ασφάλιση συντάξεως, στην κοινωνική ασφάλιση.

24 Η Ομοσπονδιακή Τράπεζα της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η απόφαση του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (διοικητικού πρωτοδικείου Φρανκφούρτης επί του Μάιν) δεν ενέχει τις προβαλλόμενες νομικές πλημμέλειες.

25 Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες όσον αφορά τον χαρακτηρισμό των προσφευγόντων της κύριας δίκης, λαμβανομένων υπόψη, ειδικότερα, του άρθρου 1, σημείο 1, στοιχείο στ′, του κανονισμού 2018/231 και του παραρτήματος Α, σημεία 1.37, 2.107, 2.117, 3.17 έως 3.19, 3.24, 3.26, 17.43, 20.10, 20.12 και 20.39, του κανονισμού 549/2013. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν τα προσφεύγοντα πρέπει να χαρακτηριστούν ως συνταξιοδοτικά ταμεία ή ως οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης ή αν θα πρέπει να τους δοθεί άλλος χαρακτηρισμός.

26 Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι τα προσφεύγοντα των κύριων δικών είναι οργανισμοί δημοσίου δικαίου με νομική προσωπικότητα. Μπορούν να ασκούν μόνο δραστηριότητα γενικού συμφέροντος και να χρησιμοποιούν τους πόρους και τα περιουσιακά στοιχεία τους μόνο για την εκπλήρωση της αποστολής τους δημόσιας υπηρεσίας. Υποχρεούνται να καλύπτουν τις διοικητικές δαπάνες τους, συμπεριλαμβανομένων των αποδοχών του προσωπικού τους και των παροχών που χορηγούνται στους δικαιούχους, μέσω των ιδίων κεφαλαίων τους.

27 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο, για τη μεγάλη πλειονότητα των ασφαλισμένων στα συστήματα των προσφευγόντων των κύριων δικών η ασφάλιση είναι υποχρεωτική λόγω του ότι ασκούν το επάγγελμά τους στη Βαυαρία ή τη Σαξονία. Μετά τη λήξη της υποχρεωτικής ασφάλισης, αυτοί έχουν τη δυνατότητα να παραμείνουν ασφαλισμένοι σε προαιρετική βάση, προκειμένου να εξακολουθήσουν να αποκτούν συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Τα προσφεύγοντα των κύριων δικών ρυθμίζουν, στο καταστατικό τους, την είσπραξη εισφορών ή συνεισφορών για τη χρηματοδότηση της αποστολής τους, καθώς και τις προϋποθέσεις, τη φύση, το ύψος και την ανάκληση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Πρόσθετες πληρωμές σε προαιρετική βάση είναι επίσης δυνατές, αλλά περιορίζονται σε ένα επιτρεπόμενο ανώτατο όριο. Τα προσφεύγοντα των κύριων δικών διαθέτουν άνω του 50 % των παροχών τους στους ασφαλισμένους τους για τους οποίους η ασφάλιση είναι υποχρεωτική.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει τις ενώπιόν του διαδικασίες και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία έχουν πανομοιότυπη διατύπωση στις υποθέσεις C-758/22 και C-759/22:

«1) α) Απαιτεί το παράρτημα Α, σημείο 3.19, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού 549/2013 να είναι όλοι οι καταναλωτές των προϊόντων που προσφέρει ο παραγωγός ελεύθεροι να αγοράζουν ή να μην αγοράζουν και να επιλέγουν με βάση τις τιμές που χρεώνονται;

Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο ανωτέρω ερώτημα:

β) Σε περίπτωση κατά την οποία η μεγάλη πλειονότητα των καταναλωτών αυτών, χωρίς να διαθέτει τέτοια ελευθερία επιλογής, λαμβάνει από τον παραγωγό προϊόντα σε ποσότητα ανώτερη από το ήμισυ της παραγωγής του τελευταίου λόγω της υποχρεωτικής εκ του νόμου υπαγωγής στην ασφάλιση του παραγωγού αυτού και της καταβολής εισφορών υποχρεωτικού χαρακτήρα σε τιμές καθοριζόμενες από τον ίδιο, πληρούνται οι προϋποθέσεις της εν λόγω διάταξης εάν μια μειοψηφία είχε τη δυνατότητα προαιρετικής υπαγωγής στην ασφάλιση του παραγωγού και έκανε χρήση αυτής της δυνατότητας προκειμένου να λαμβάνει προϊόντα καταβάλλοντας τις ίδιες εισφορές με εκείνες που καταβάλλουν οι υποχρεωτικά ασφαλισμένοι;

2) Υφίσταται πάντοτε εμπορεύσιμη παραγωγή σε οικονομικά σημαντικές τιμές κατά την έννοια του παραρτήματος Α, σημεία 3.17 έως 3.19, του κανονισμού 549/2013, οσάκις πληρούται το "κριτήριο του 50 %" που ορίζεται στο παράρτημα Α, σημείο 3.19, παράγραφος 3, τρίτη και τέταρτη περίοδος, του εν λόγω παραρτήματος, περί κάλυψης τουλάχιστον του 50 % του κόστους από τις πωλήσεις στη διάρκεια μιας συνεχούς πολυετούς περιόδου, ή πρέπει το κριτήριο αυτό να νοείται ως μη επαρκής (αφ' εαυτού), αλλά αναγκαίος όρος ο οποίος πρέπει να πληρούται από κοινού με τις προβλεπόμενες στο παράρτημά του Α, σημείο 3.19, πρώτο εδάφιο, στοιχεία α′ και β′, προϋποθέσεις;

3) Πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την εξέταση του κατά πόσον οι θεσμικές μονάδες είναι παραγωγοί εμπορεύσιμου προϊόντος κατά το παράρτημα Α, σημείο 3.24, του κανονισμού 549/2013, και οι πρόσθετες απαιτήσεις που προβλέπονται στο παράρτημά του Α, σημείο 1.37, δεύτερο εδάφιο, εκτός από αυτές που προβλέπονται στο ίδιο παράρτημα Α, σημεία 3.17, 3.19 και 3.26;

4) α) Τίθεται ως προϋπόθεση από το παράρτημα Α, σημείο 2.107, του κανονισμού 549/2013, προκειμένου μια θεσμική μονάδα να ταξινομηθεί στον υποτομέα S.129, να καταβάλλει η ίδια το σύνολο των παροχών της προς όλα τα μέλη της βάσει συμβατικής συμφωνίας;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο προηγούμενο ερώτημα:

β) Πληρούται ήδη υπό την έννοια αυτή η απαίτηση περί συμβατικής βάσης των παροχών, οσάκις, μολονότι η υποχρεωτική υπαγωγή στην ασφάλιση, οι εισφορές και οι παροχές υποχρεωτικού χαρακτήρα της θεσμικής μονάδας ρυθμίζονται από το καταστατικό που θέσπισε η ίδια κατ' ενάσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας, εντούτοις οι υποχρεωτικά ασφαλισμένοι μπορούν επίσης να θεμελιώσουν δικαίωμα λήψης συμπληρωματικών παροχών καταβάλλοντας προαιρετικές πρόσθετες εισφορές;

5) Έχει το άρθρο 1, σημείο 1, [δεύτερο εδάφιο], στοιχείο στ′, του κανονισμού 2018/231 την έννοια ότι εξαιρεί από την έννοια του συνταξιοδοτικού ταμείου η οποία διαλαμβάνεται στο άρθρο 1, σημείο 1, [πρώτο εδάφιο], του εν λόγω κανονισμού, μόνον τις θεσμικές μονάδες που πληρούν τα δύο κριτήρια του παραρτήματος Α, σημείο 2.117, του κανονισμού 549/2013, ή καλύπτει η εν λόγω εξαίρεση και άλλες θεσμικές μονάδες οι οποίες πρέπει να θεωρούνται ως συνταξιοδοτικά συστήματα κοινωνικής ασφάλισης κατά το παράρτημα Α, σημείο 17.43, του κανονισμού 549/2013, χωρίς να πληρούν όλες τις απαιτήσεις του εν λόγω παραρτήματος Α, σημείο 2.117;

6) α) Καλύπτει η έννοια της "γενικής κυβέρνησης" κατά το παράρτημα Α, σημείο 2.117, στοιχείο β′, και σημείο 17.43, του κανονισμού 549/2013 μόνον την οικεία πρωτοβάθμια μονάδα ή περιλαμβάνει επίσης φορείς κοινωνικής ασφάλισης που έχουν συσταθεί διά νόμου, διαθέτουν νομική ανεξαρτησία, προβλέπουν υποχρεωτική υπαγωγή στην ασφάλιση χρηματοδοτούμενη από εισφορές, έχουν εξουσία αυτοδιαχείρισης και καταρτίζουν αυτόνομα τους λογαριασμούς τους;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο αμέσως ανωτέρω ερώτημα:

β) Προϋποθέτει ο καθορισμός εισφορών και παροχών κατά το παράρτημα Α, σημείο 2.117, στοιχείο β′, του κανονισμού 549/2013 έγκριση του ύψους τους ή αρκεί να προβλέπονται στον νόμο οι ελάχιστοι κίνδυνοι που πρέπει να καλύπτονται και το ελάχιστο επίπεδο κάλυψης και να ρυθμίζονται οι αρχές και τα όρια είσπραξης των εισφορών, ακόμη και αν ο υπολογισμός των εισφορών και των παροχών εντός του πλαισίου αυτού καταλείπεται στον φορέα κοινωνικής ασφάλισης;

γ) Περιλαμβάνει η έννοια της "μονάδας της γενικής κυβέρνησης" κατά το παράρτημα Α, σημείο 20.39, του κανονισμού 549/2013, μόνον τις θεσμικές μονάδες που πληρούν όλες τις απαιτήσεις του παραρτήματός του Α, σημεία 20.10 και 20.12;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

29 Με τα προδικαστικά ερωτήματά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν οι διατάξεις του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013 έχουν την έννοια ότι οργανισμοί προνοίας, οι οποίοι χορηγούν παροχές που καλύπτουν τους κινδύνους συνταξιοδότησης, θανάτου και αναπηρίας υπέρ ασφαλισμένων οι οποίοι, στην πλειονότητά τους, υπόκεινται σε υποχρέωση ασφάλισης λόγω της ασκήσεως συγκεκριμένου επαγγέλματος, εμπίπτουν στην κατά το σημείο 2.105 του εν λόγω παραρτήματος έννοια των «συνταξιοδοτικών ταμείων» και, κατά συνέπεια, πρέπει να υπόκεινται στις υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων που προβλέπει ο κανονισμός 2018/231.

30 Υπενθυμίζεται ότι από την αιτιολογική σκέψη 14 του κανονισμού 549/2013 προκύπτει ότι το ΕΣΛ 2010 θεσπίζει ένα πλαίσιο αναφοράς το οποίο χρησιμεύει, όσον αφορά τις ανάγκες της Ένωσης και δη τον καθορισμό και την παρακολούθηση των οικονομικών και κοινωνικών πολιτικών της Ένωσης, για την κατάρτιση των λογαριασμών των κρατών μελών. Συναφώς, κατά την αιτιολογική σκέψη 3 του εν λόγω κανονισμού, η κατάρτιση των λογαριασμών αυτών πρέπει να πραγματοποιείται βάσει ενός ενιαίου συνόλου αρχών μη επιδεχόμενων διαφορετικές ερμηνείες, ώστε να είναι δυνατή η επίτευξη συγκρίσιμων αποτελεσμάτων (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Ferrovienord, C-363/21 και C-364/21, EU:C:2023:563, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

31 Όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού, το ΕΣΛ 2010 προβλέπει μια μεθοδολογία η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα Α και αφορά κοινά πρότυπα, ορισμούς, ονοματολογίες και λογιστικούς κανόνες, που θα χρησιμοποιούνται για την κατάρτιση συγκρίσιμων λογαριασμών και πινάκων για τις ανάγκες της Ένωσης.

32 Κατά το σημείο 1.01 του εν λόγω παραρτήματος, το ΕΣΛ 2010 είναι «ένα διεθνώς συμβατό λογιστικό πλαίσιο για τη συστηματική και λεπτομερή περιγραφή μιας συνολικής οικονομίας (δηλ. περιφέρειας, χώρας ή ομάδας χωρών), των συνιστωσών της και των σχέσεών της με άλλες συνολικές οικονομίες».

33 Το εν λόγω παράρτημα, που έχει σχεδιαστεί ως εγχειρίδιο, περιλαμβάνει 24 κεφάλαια, τα οποία εκτίθενται εν συντομία στα σημεία 1.03 και 1.04 αυτού. Το κεφάλαιο 1 καλύπτει τα βασικά χαρακτηριστικά του ΕΣΛ από πλευράς όρων και εννοιών και καθορίζει τις αρχές του. Το εν λόγω κεφάλαιο περιγράφει τις θεμελιώδεις στατιστικές μονάδες και τις ομαδοποιήσεις τους και δίνει μια γενική εικόνα της ακολουθίας λογαριασμών. Το κεφάλαιο 2 περιγράφει τις θεσμικές μονάδες που χρησιμοποιούνται στη μέτρηση της οικονομίας και εκθέτει τον τρόπο με τον οποίο οι εν λόγω μονάδες ταξινομούνται σε τομείς και σε άλλες ομάδες, έτσι ώστε να μπορούν να γίνονται αναλύσεις. Το κεφάλαιο 20 είναι αφιερωμένο στους λογαριασμούς του τομέα της γενικής κυβέρνησης.

34 Τα σημεία 1.34 και 1.57 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013 προβλέπουν ότι κάθε θεσμική μονάδα –η οποία ορίζεται ως οικονομική οντότητα η οποία μπορεί να κατέχει αγαθά και περιουσιακά στοιχεία, να αναλαμβάνει υποχρεώσεις καθώς και να επιδίδεται σε οικονομικές δραστηριότητες και σε συναλλαγές, ιδίω ονόματι, με άλλες μονάδες– πρέπει να ταξινομείται σε έναν από τους έξι κύριους τομείς που προβλέπει το ΕΣΛ 2010, ήτοι στις μη χρηματοοικονομικές εταιρίες, στις χρηματοοικονομικές εταιρίες, στη γενική κυβέρνηση, στα νοικοκυριά, στα μη κερδοσκοπικά ιδρύματα που εξυπηρετούν νοικοκυριά ή στον τομέα της αλλοδαπής (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2023, Ferrovienord, C-363/21 και C-364/21, EU:C:2023:563, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Από τις διατάξεις αυτές, καθώς και από το σημείο 2.41 του εν λόγω παραρτήματος, προκύπτει ότι οι τομείς αυτοί αλληλοαποκλείονται, οπότε μια θεσμική μονάδα μπορεί να ανήκει σε έναν μόνον τομέα ή επιμέρους τομέα. Σύμφωνα με το σημείο 2.32 του ίδιου παραρτήματος, ο κάθε τομέας και υποτομέας συγκεντρώνει τις θεσμικές μονάδες που έχουν παρόμοιο τύπο οικονομικής συμπεριφοράς.

36 Ο υποτομέας των συνταξιοδοτικών ταμείων εμπίπτει στον τομέα των χρηματοοικονομικών εταιριών, όπως διευκρινίζεται στο σημείο 2.66 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013. Κατά συνέπεια, όπως κάθε θεσμική μονάδα του εν λόγω τομέα, τα συνταξιοδοτικά ταμεία χαρακτηρίζονται ως «παραγωγοί εμπορεύσιμων προϊόντων», σύμφωνα με τον ορισμό της έννοιας των «χρηματοοικονομικών εταιριών» που περιλαμβάνεται στο σημείο 2.55 του ως άνω παραρτήματος.

37 Όσον αφορά τον εν λόγω χαρακτηρισμό των συνταξιοδοτικών ταμείων ως «παραγωγών εμπορεύσιμων προϊόντων», πρέπει να υπογραμμιστεί η ύπαρξη μιας ιδιομορφίας που χαρακτηρίζει τις δραστηριότητες των ταμείων αυτών, οι οποίες εκτίθενται λεπτομερώς στα σημεία 2.105 έως 2.110 του εν λόγω παραρτήματος. Πράγματι, από το σημείο 2.108 του ίδιου παραρτήματος προκύπτει ότι, σε αντίθεση με τις ασφαλιστικές εταιρείες του κλάδου ζωής, «τα συνταξιοδοτικά ταμεία είναι υποχρεωμένα (από τον νόμο) να περιορίζουν τη δραστηριότητά

τους σε συγκεκριμένες ομάδες μισθωτών ή αυτοαπασχολουμένων». Ως εκ τούτου, ο υποτομέας των συνταξιοδοτικών ταμείων περιλαμβάνει χρηματοοικονομικές εταιρίες οι οποίες δεν είναι ελεύθερες να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο σύνολο του κοινού.

38 Εν προκειμένω, από τις αποφάσεις περί παραπομπής προκύπτει ότι οι επίμαχοι στις υποθέσεις των κύριων δικών οργανισμοί προνοίας, οι οποίοι δραστηριοποιούνται στη Βαυαρία (υπόθεση C-758/22) και τη Σαξονία (υπόθεση C-759/22), εγγυώνται στους ασφαλισμένους τους παροχές για τις περιπτώσεις συνταξιοδότησης, θανάτου και αναπηρίας και είναι οργανωμένοι σε κλαδική βάση, υπό την έννοια ότι η πλειονότητα των ασφαλισμένων τους υπέχουν εκ του νόμου υποχρέωση ασφάλισης λόγω της ασκήσεως συγκεκριμένου επαγγέλματος, όπως εκείνο του ιατρού, του φαρμακοποιού, του δικηγόρου ή του αρχιτέκτονα.

39 Εξάλλου, ακριβώς αυτή η τομεακή οργάνωση των οργανισμών προνοίας και η συνακόλουθη υποχρέωση ασφάλισης την οποία υπέχουν τα μέλη τους οδήγησαν το αιτούν δικαστήριο να διερωτηθεί αν οι δραστηριότητες των εν λόγω οργανισμών μπορούν να εμπίπτουν στην έννοια της «εμπορεύσιμης παραγωγής» ή στην έννοια της «δραστηριότητας παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων», κατά το παράρτημα Α του κανονισμού 549/2013.

40 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι μια τέτοια τομεακή οργάνωση των συνταξιοδοτικών ταμείων προβλέπεται ρητώς στα σημεία 2.107 και 2.108 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013, όπως αναφέρεται στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως. Παρά την ιδιαιτερότητα αυτή, ο νομοθέτης της Ένωσης επέλεξε να κατατάξει τα συνταξιοδοτικά ταμεία στις χρηματοοικονομικές εταιρίες και, ως εκ τούτου, στους παραγωγούς εμπορεύσιμου προϊόντος. Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί το ζήτημα της ερμηνείας των εννοιών της «εμπορεύσιμης παραγωγής» ή της «δραστηριότητας παραγωγής εμπορεύσιμων προϊόντων», αλλά να προσδιοριστεί αν οργανισμοί προνοίας, όπως οι επίμαχοι στις κύριες δίκες, μπορούν να χαρακτηριστούν ως «συνταξιοδοτικά ταμεία» υπό το πρίσμα των κριτηρίων που καθορίζονται στα σημεία 2.105 έως 2.110 του εν λόγω παραρτήματος.

41 Συναφώς, από το γράμμα των σημείων 2.105 έως 2.110 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013 μπορεί να συναχθεί ότι οι δραστηριότητες των συνταξιοδοτικών ταμείων πληρούν τα ακόλουθα κριτήρια.

42 Πρώτον, από τα σημεία 2.105 και 2.107 του παραρτήματος προκύπτει ότι τα συνταξιοδοτικά ταμεία, τα οποία ασχολούνται κατά κύριο λόγο με τη χρηματοοικονομική διαμεσολάβηση ως συνέπεια της συγκέντρωσης των κινδύνων και των αναγκών των ασφαλισμένων, εγγυώνται παροχές στον ασφαλισμένο κατά τη συνταξιοδότηση. Τα ταμεία αυτά μπορούν επίσης να εγγυώνται παροχές στον ασφαλισμένο σε περίπτωση αναπηρίας, καθώς και παροχές στον σύζυγο και στα τέκνα του ασφαλισμένου σε περίπτωση θανάτου του ασφαλισμένου.

43 Δεύτερον, στο σημείο 2.106 του ίδιου παραρτήματος αναφέρεται ότι τα συνταξιοδοτικά ταμεία, τα οποία διακρίνονται από τις μονάδες που τα δημιούργησαν, έχουν αυτονομία λήψης αποφάσεων και τηρούν πλήρη σειρά λογαριασμών.

44 Τρίτον, όπως επισημαίνεται με τη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, τα σημεία 2.107 και 2.108 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013 διευκρινίζουν ότι, σε αντίθεση με τις ασφαλιστικές εταιρείες του κλάδου ζωής, τα συνταξιοδοτικά ταμεία υποχρεούνται εκ του νόμου να περιορίζουν τη δραστηριότητά τους σε συγκεκριμένες ομάδες μισθωτών ή αυτοαπασχολουμένων, όπως, μεταξύ άλλων, τα πρόσωπα που ασκούν το ίδιο επάγγελμα.

45 Τέταρτον, το σημείο 2.110 του εν λόγω παραρτήματος εξαιρεί από την έννοια των «συνταξιοδοτικών ταμείων» τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης του σημείου 2.117 του εν λόγω παραρτήματος. Σύμφωνα με το τελευταίο αυτό σημείο, οι οργανισμοί κοινωνικής ασφάλισης, η κύρια δραστηριότητα των οποίων είναι να προσφέρουν κοινωνικές παροχές, χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι, αφενός, ορισμένες ομάδες του πληθυσμού υποχρεούνται εκ του νόμου να συμμετέχουν στο σύστημα ή να καταβάλλουν εισφορές και, αφετέρου, ότι η γενική κυβέρνηση καθορίζει ή εγκρίνει τις εισφορές και τις παροχές, χωρίς συνήθως να υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ του ύψους των εισφορών που καταβάλλει ένα άτομο και του κινδύνου στον οποίο αυτό το άτομο εκτίθεται.

46 Ως προς το τελευταίο αυτό ζήτημα, από το σημείο 20.39 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 20 του εν λόγω παραρτήματος, το οποίο φέρει τον τίτλο «Λογαριασμοί της γενικής κυβέρνησης», προκύπτει ότι ένα συνταξιοδοτικό σύστημα, έστω και αν έχει θεσπισθεί από μονάδα της γενικής κυβέρνησης, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και πρέπει να ταξινομείται στον υποτομέα των συνταξιοδοτικών ταμείων, εφόσον δεν υπάρχει εγγύηση από τη γενική κυβέρνηση ως προς το επίπεδο των παροχών και το επίπεδο των παροχών είναι αβέβαιο, δεδομένου ότι εξαρτάται από την απόδοση των περιουσιακών στοιχείων.

47 Κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, η οποία στηρίζεται σε σαφή διάκριση των αρμοδιοτήτων μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ερμηνεύσει το εθνικό δίκαιο, μόνον δε ο εθνικός δικαστής μπορεί να διαπιστώσει και να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης και να καθορίσει το ακριβές περιεχόμενο των εθνικών νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων (απόφαση της 28ης Απριλίου 2022, SeGEC κ.λπ., C-277/21, EU:C:2022:318, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

48 Πάντως, το Δικαστήριο, καλούμενο να δώσει χρήσιμες απαντήσεις στο εθνικό δικαστήριο, είναι αρμόδιο να παράσχει, με βάση τη δικογραφία της υπόθεσης της κύριας δίκης και τις γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις που του υποβλήθηκαν, στοιχεία που θα δώσουν στο εθνικό δικαστήριο τη δυνατότητα να αποφανθεί (απόφαση της 28ης Απριλίου 2022, SeGEC κ.λπ., C-277/21, EU:C:2022:318, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Εν προκειμένω, από τις διευκρινίσεις που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι οι δραστηριότητες των επίμαχων στις διαφορές των κύριων δικών οργανισμών προνοίας έχουν τα ακόλουθα χαρακτηριστικά.

50 Πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι οι εν λόγω οργανισμοί προνοίας εγγυώνται στους ασφαλισμένους τους παροχές σε περίπτωση συνταξιοδότησης, θανάτου και αναπηρίας.

51 Δεύτερον, από τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι οι επίμαχοι στην υπόθεση C-758/22 οργανισμοί προνοίας, οι οποίοι έχουν νομική προσωπικότητα, έχουν εξουσία αυτοδιαχείρισης και τηρούν δικούς τους λογαριασμούς. Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, ο επίμαχος στην υπόθεση C-759/22 οργανισμός προνοίας, αν και αποτελεί οργανισμό με περιορισμένη ικανότητα δικαίου του ιατρικού συλλόγου, εντούτοις, είναι ανεξάρτητος σε οργανωτικό και οικονομικό επίπεδο, απολαμβάνει ευρεία αυτονομία, διαθέτει δικά του περιουσιακά στοιχεία και τηρεί πλήρη σειρά λογαριασμών. Τέτοιοι οργανισμοί προνοίας, οι οποίοι απολαύουν διαχειριστικής αυτονομίας και τηρούν δικούς τους λογαριασμούς, πληρούν το κριτήριο που εκτίθεται στη σκέψη 43 της παρούσας αποφάσεως.

52 Τρίτον, από τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο και τα οποία μνημονεύονται στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει επίσης ότι η μεγάλη πλειονότητα των ασφαλισμένων των επίμαχων στην κύρια δίκη οργανισμών προνοίας υπέχουν εκ του νόμου υποχρέωση ασφάλισης λόγω του ότι ασκούν συγκεκριμένη επαγγελματική δραστηριότητα, εξυπακουομένου ότι οι εν λόγω οργανισμοί προνοίας δεν επιτρέπεται, κατ' αρχήν, να χορηγούν τις παροχές τους σε άλλα πρόσωπα. Κατά συνέπεια, τέτοιοι οργανισμοί φαίνεται να πληρούν το κριτήριο που μνημονεύεται στη σκέψη 44 της παρούσας αποφάσεως.

53 Τέταρτον, από τις αποφάσεις περί παραπομπής προκύπτει ότι το ύψος των παροχών που προσφέρονται στους ασφαλισμένους, ως προς το οποίο δεν υπάρχει εγγύηση της γενικής κυβέρνησης, εξαρτάται από το ύψος των καταβαλλόμενων εισφορών καθώς και από την απόδοση του οικείου οργανισμού προνοίας κατά τη διαχείριση των περιουσιακών στοιχείων. Εξάλλου, το αιτούν δικαστήριο επισήμανε ότι οι επίμαχοι στην υπόθεση της κύριας δίκης οργανισμοί προνοίας καθορίζουν, εντός του προβλεπομένου από τον νόμο πλαισίου, το ύψος των εισφορών που εισπράττουν και το ύψος των παροχών που προσφέρουν. Κατά συνέπεια, τέτοιοι οργανισμοί προνοίας πληρούν τα κριτήρια τα οποία μνημονεύονται στις σκέψεις 45 και 46 της παρούσας αποφάσεως και τα οποία αποκλείουν τον χαρακτηρισμό ως συστήματος κοινωνικής ασφάλισης υπέρ του χαρακτηρισμού ως συνταξιοδοτικού ταμείου.

54 Κατά συνέπεια, σε περίπτωση που οι δραστηριότητες των επίμαχων στις διαφορές των κύριων δικών οργανισμών προνοίας εμφανίζουν πράγματι τα χαρακτηριστικά που απαριθμούνται στις σκέψεις 50 έως 53 της παρούσας αποφάσεως, όπερ απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να διαπιστώσει, οι εν λόγω οργανισμοί μπορούν να υπαχθούν στον υποτομέα των «συνταξιοδοτικών ταμείων» κατά την έννοια του σημείου 2.105 του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013.

55 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις του παραρτήματος Α του κανονισμού 549/2013 έχουν την έννοια ότι εμπίπτουν στην κατά το σημείο 2.105 του εν λόγω παραρτήματος έννοια των «συνταξιοδοτικών ταμείων» και, κατά συνέπεια, πρέπει, κατ' αρχήν, να υπόκεινται στις υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων, που προβλέπει ο κανονισμός 2018/231, οργανισμοί προνοίας των οποίων οι δραστηριότητες έχουν όλα τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

– οι εν λόγω οργανισμοί προνοίας προσφέρουν παροχές οι οποίες καλύπτουν τους κινδύνους συνταξιοδότησης, θανάτου και αναπηρίας·

– απολαύουν διαχειριστικής αυτονομίας και τηρούν πλήρη σειρά λογαριασμών·

– η μεγάλη πλειονότητα των ασφαλισμένων τους υπέχει εκ του νόμου υποχρέωση υπαγωγής στην ασφάλισή τους λόγω της άσκησης συγκεκριμένου επαγγέλματος, εξυπακουομένου ότι οι εν λόγω οργανισμοί προνοίας δεν έχουν, κατ' αρχήν, δικαίωμα να παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε άλλα πρόσωπα·

– το ύψος των παροχών που προσφέρονται στους ασφαλισμένους, ως προς το οποίο δεν υπάρχει εγγύηση της γενικής κυβέρνησης, εξαρτάται από το ύψος των καταβαλλόμενων εισφορών καθώς και από την απόδοση του οικείου οργανισμού προνοίας κατά τη διαχείριση των περιουσιακών στοιχείων.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Οι διατάξεις του παραρτήματος Α του κανονισμού (ΕΕ) 549/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2013, για το ευρωπαϊκό σύστημα εθνικών και περιφερειακών λογαριασμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχουν την έννοια ότι:

εμπίπτουν στην κατά το σημείο 2.105 του εν λόγω παραρτήματος έννοια των «συνταξιοδοτικών ταμείων» και, κατά συνέπεια, πρέπει, κατ' αρχήν, να υπόκεινται στις υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων, που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΕ) 2018/231 της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, της 26ης Ιανουαρίου 2018, σχετικά με τις υποχρεώσεις παροχής στατιστικών στοιχείων των συνταξιοδοτικών ταμείων, οργανισμοί προνοίας των οποίων οι δραστηριότητες έχουν όλα τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

– **οι εν λόγω οργανισμοί προνοίας προσφέρουν παροχές οι οποίες καλύπτουν τους κινδύνους συνταξιοδότησης, θανάτου και αναπηρίας·**

– **απολαύουν διαχειριστικής αυτονομίας και τηρούν πλήρη σειρά λογαριασμών·**

– **η μεγάλη πλειονότητα των ασφαλισμένων τους υπέχει εκ του νόμου υποχρέωση υπαγωγής στην ασφάλισή τους λόγω της άσκησης συγκεκριμένου επαγγέλματος, εξυπακουομένου ότι οι εν λόγω οργανισμοί προνοίας δεν έχουν, κατ' αρχήν, δικαίωμα να παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε άλλα πρόσωπα·**

– **το ύψος των παροχών που προσφέρονται στους ασφαλισμένους, ως προς το οποίο δεν υπάρχει εγγύηση της γενικής κυβέρνησης, εξαρτάται από το ύψος των καταβαλλόμενων εισφορών καθώς και από την απόδοση του οικείου οργανισμού προνοίας κατά τη διαχείριση των περιουσιακών στοιχείων.**

(υπογραφές)